

# творче нежить

## Лі Холодна

так багато тут тебе,  
злосте.  
ти в кожному слові  
у кожному погляді  
вдиху і видиху  
літері односкладових відповідей  
скупих як власний батько  
у кожному разі  
коли заплющую очі  
від кількості твоєї,  
а потім розплющую  
заламую пальці рук  
бо вони ж тремтять  
від тебе,  
злосте  
на усіх.

так катастрофічно мало  
(і від цього приємно)  
стає цієї злості  
коли біжу на підборах в метро в останню хвилину  
коли падаю зі сходів  
коли сідаю не в ту машину  
коли відкоркову вино пальцями  
випиваю останній ковток  
загадую заповітне бажання  
про яке дай боже згадати на ранок  
коли п'яно жартую про смерть  
додаючи "взагалі в мене все добре,  
це ж жарти"  
коли читаю вірші  
і слухаю чужі  
і буковські, і шевченка, і когось там ще

катастрофічно мало злості  
дуже багато вина  
нікотину

любові до всього що оточує.